

Slava morală a Domnului Isus (3) – Ca Cel separat de lume

Text călăuzitor: Evanghelia după Ioan capitolul 7

Domnul Isus a arătat în Persoana Sa ce înseamnă cuvintele frecvent citate „în lume, dar nu din lume”, care fără îndoială sunt împrumutate din cuvintele Domnului:

Ioan 17,15.16: *Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.*

El era revelarea vie a acestei stări în tot timpul vieții Sale pe pământ. Căci El era permanent în lume și lucra în mijlocul neștiinței și necredinței ei. Însă niciodată El nu a fost din lume. Aceasta înseamnă,

- Că El niciodată nu a fost de acord cu așteptările și planurile ei
- Și nu și-a adaptat comportarea Lui după ideile lor.

Însă în evanghelia după Ioan capitolul 7 El Se arată, după cum cred eu, în mod deosebit în acest caracter:

Ioan 7,2-44: *Și sărbătoarea iudeilor, a Corturilor, era aproape. Frații Lui I-au zis: ,Pleacă de aici și du-Te în Iudeea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările pe care le faci; căci nimeni nu face ceva în ascuns, când caută să fie cunoscut în public; dacă faci aceste lucruri, arată-Te lumii.’ Căci nici frații Lui nu credeau în El. Isus le-a zis: ,Timpul Meu n-a sosit încă, dar timpul vostru totdeauna este gata. Pe voi lumea nu vă poate urî, dar pe Mine Mă urăște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele. Suiți-vă voi la sărbătoarea aceasta; Eu încă nu Mă sui la sărbătoarea aceasta, fiindcă nu Mi s-a împlinit încă timpul.’ După ce le-a spus aceste lucruri, a rămas în Galileea. După ce s-au suit frații Lui, S-a suit și El la sărbătoare, dar nu pe față, ci ca pe ascuns. ... Când era la jumătatea sărbătorii, Isus S-a suit la Templu și învăța. Iudeii se mirau deci și ziceau: ,Cum știe Acesta carte fără să fi învățat?’ Isus le-a răspuns și a zis: ,Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis. Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi. Cine vorbește de la sine însuși caută slava lui însuși; dar cine caută slava Celui care L-a trimis, Acela este adevărat și în El nu este nedreptate. ... Și Isus a strigat, pe când învăța mulțimea în Templu, spunând: ,Mă cunoașteți și Mă știți de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine Însumi, dar Cel care M-a trimis este adevărat și voi nu-L cunoașteți. ... În ziua de pe urmă, ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare și a strigat: ,Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum a zis Scriptura.’ Dar El spunea aceasta despre Duhul pe care aveau să-L primească cei care vor crede în El; căci Duhul Sfânt încă nu era, fiindcă Isus nu fusese încă slăvit.*

Era timpul sărbătorii Corturilor,

- Cununa zilelor de bucurie în Israel,
- gustul anticipat al Împărăției care va veni,

- timpul străngerii recoltei,
- în care totodată poporul trebuia să-și amintească că odinioară el a rătăcit prin pustiu și a locuit în corturi.

Frații Domnului Îl constrâneau să nu lase să treacă nefolosită ocazia în care „toată lumea”, așa cum am spune noi, era adunată în Ierusalim. Ei doreau ca El să Se prezinte, așa cum ne exprimăm noi, și să Se arate ca „Om al lumii”. Însă Isus refuză să procedeze conform dorinței lor. Pentru El încă nu venise timpul să serbeze sărbătoarea corturilor. El va prelua cândva, când va veni ziua Lui, Împărăția Sa. Atunci El va fi mare și domnia Lui se va întinde până la marginile pământului. Însă drumul Lui ducea acum spre altar și nu spre scaunul de domnie. El nu vrea să meargă la sărbătoare, ca să fie la sărbătoare, cu toate că El se va duce la locul unde se va ține sărbătoarea. Și de aceea noi Îl vedem, de îndată ce a ajuns în Ierusalim, intrând în scenă ca Slujitor, și nu apărând în demnitatea Lui. De asemenea El nu face nici o minune, așa cum și-au dorit frații Lui, ca prin aceasta să atragă atenția oamenilor spre Sine. El învață pe alții și Se ascunde înapoia cuvintelor: „Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui care M-a trimis.” Ce remarcabil și caracteristic sunt toate acestea! Era ceva din slava lui Isus, a Omului desăvârșit, în relația Lui cu lumea.

El era:

1. Un *Biruitor*
2. Un *Om al durerii* și
3. Un *Făcător de bine* în lume;

dar El nu era din lume.

El a fost în același timp toate acestea. Ce slavă morală ne strălucește din această îmbinare!

1. Lumea, pe care El a respins-o cu toate *ispitele* ei, cu toate *ademenirile* și *oferțele* ei, a slujit numai ca să-L facă un *Biruitor*!
2. *Stricăciunea* și *ura* lumii au făcut din El un *Om al durerii*, prin aceea că El a suferit din partea lumii, din cauză că El a depus mărturie pentru Dumnezeu împotriva mersului și duhului lumii.
3. *Suferința* lumii a făcut din El un *Binefăcător*, care a revărsat binecuvântările Sale asupra lumii, prin aceea că El a lăsat permanent să acționeze dragostea și puterea Sa și a răsplătit răul cu bine.

Ce mulțime de slăvi morale se găsesc aici unite între ele!